

være en Følge af § 2 sammenlignet med Loven, blive saa meget mindre for Kreditor lige overfor Overformynderiet. Det har jo forsaavidt saa meget at sige, at de fleste af disse Kreditorer jo ere forpligtede Kreditorer, hvis Indtægter man ikke burde nedsette, naar det ikke var strengt fornødent. Jeg har efterset nogle Bestemmelser, hvor der sigtes til Overformynderiets Midler, men har ikke faaet Bekræftelse paa, hvorvidt det forholder sig rigtigt, at der stipuleres i Obligationer, udstedte til Overformynderiet, at Kreditor forbeholder sig $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse, men Debitor forpligter sig til 1 Aars Opsigelse. Saa fremt denne Bestemmelse skal staa ved Magt, gjælder den jo ikke blot Udlaan af Overformynderimidler, men ogsaa samtlige de Midler, der skulle forvaltes efter de Regler, der gjælde for Udlaan af Overformynderiets Midler altfaa alle offentlige Stiftelser osv., og det forekommer mig, at Forholdet ikke nødvendigvis er en saadan Forsigtighedsregel for de paagjældende Instituter efter de Forsigtighedsregler, der forøvrigt anvendes for Udlaan, medens det jo paa den anden Side er betænkeligt for de paagjældende Debitorer; thi selv om disse Bestemmelser om de 3 Maaneders Opsigelse faktisk eller maaske yderst sjældent ere anvendte, saa kan det dog hænde, at de ved Anvendelse kan volde vedkommende Debitorer ganske ekstraordinære Ulemper. Jeg henstiller altsaa, hvis der derom gjælder saadanne Bestemmelser, at dette Spørgsmaal da maa blive taget under Overveielse under den fortsatte Behandling, navnlig om ikke denne Bestemmelse nu under Hensyn til Forholdene enten midlertidig eller ganske kunde være at hæve og helst at hæve med tilbagevirkende Kraft, saaledes at de nu udstedte Obligationer kanske ved Lov kunne forandres derhen, at der bliver noget længere Opsigelsesfrist for Kreditor i de paagjældende Tilfælde. Hvorvidt et Udvalg, der undersøger denne Sag, ikke maatte finde Anledning til enkelte andre reviderende Bestemmelser i den nu temmelig aldrende Lov, skal jeg henstille.

Jusfitsministeren (M. L. M. a. n.): Jeg skal tillade mig at bemærke i Anledning af, hvad den sidste ærede Taler yttrede, at Grunden til, at man ikke i Fjor i Loven optog Bestemmelse om, at Renteforudbetalingen

skulde ophøre ved den udenbys Afdeling, var den, at man efter Overformynderiets Erklæring maatte antage, at Reservecapitalen ikke vilde kunne taale det Tab, som vilde blive en Følge deraf, og at man derfor maatte indskrænke sig til den ene Foranstaltning, der blev truffen, og som her foreslaas fornyet for et Aar til, nemlig at denne Provison af 1 pCt., som skal erlægges ved Laanets Stiftelse eller ved Gierksifte, maa falde bort. — Den anden Paragraf i Lovforslaget er, som den ærede Taler bemærkede, ny. Naar han henstillede til Overveielse, om man ikke kunde nævne andre Terminer end 11te December og 11te Juni og navnlig benyttede 11te Marts og 11te September, der jo nu ved Lov er indført som Omflagsterminer, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at Grunden til, at disse Terminer ikke ere tagne i Betragtning ved denne Lov her, er, at det har vist sig, at det er umuligt at faae Folk til at benytte disse Terminer. Der er gjort mange Bestræbelser fra det Offentliges Side og ogsaa fra Overformynderiets Side for at faae Folk til at søge Laan til disse Terminer, 11te Marts og 11te September, men det er ikke lykkedes at trænge igjennem dermed. Jeg tror, at denne Lovbestemmelse om Marts og September Terminer, som virkede lidt i Begyndelsen, efterhaanden ganske har tabt sin Betydning. Det er jo en Lovbestemmelse, der ikke kan effektueres uden ved Publikums Medvirken, og naar det ikke lykkes gennem det laansøgende Publikum at faae den Sædvane bragt ind, at man benytter disse Terminer, saa kan der jo ikke fra det Offentliges Side udøves nogen egentlig Tvang dertil. Naar altsaa disse Terminer ikke ere nævnte her i Lovforslaget, saa er det, fordi Overformynderiet maa gaa ud fra, at der er saa store Vanskeligheder forbundet med at faae Pengene ublaante til Marts og September Terminer, at det omtrent vil være umuligt og ganske upraktisk. Hvad endelig dette sidste Punkt angaar, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke i dette Øieblik kan erindre, om der skulde være nogen bindende Bestemmelse for at klausulere Overformynderiets Obligationer paa den nævnte Maade, men for saa vidt der sigtes til Obligationer, der udstedes for Laan af Massen, saa er der, for saa vidt angaar Opsigelse fra Overformynderiets